

Luba serbska wósada!

Grono tyženja, ako stoj pla profeta Micha we 6. stawje, we 8. weršu zni tak:

“Wóno jo śi gronjone, cłowjek, což dobre jo a což ten Kněz wót tebjje pomina, to njejo nic drugego ako Bóže słowo žaržaś a lubosć wopokazaś a se pónižaś pśed twójim Bogom.”

Tśi wěcy, dejmy pótakem cyniś:

1. Bóže słowo žaržaś
2. drugim lubosć wopokazaś a
3. se pónižaś pśed Bogom

Na přédne pógłědnjenje by mógali se psašaś: Kak dejmy to jan´ zwónožeś? Pśeto toś te tśi wěcy wóznamjeniju, byś dobry kśesćijan abo dobra kśesćijanka. A to jo pśeliś wusoke pominanje.

Ako som bydliła a žěłała wěsty cas w Uppsali w Šwedskej, jo se mój kolega raz bejnje gniwał na jadnu wěcywobžěłarku a gronił: “Gaby wóna jano to cyniła, co cyniś dej – jano to, co dej, wěcej nic, to dosega ... njerozmějnom, až to jo tak šěžko....”

Z togo casa mam toś te słowa we wušyma. Som se ned na nje dopomnjeła, ako som górjejcne bibliske słowo cytała. How źo někak wó tu samsku wěc.

Ja se njamóžom pšedstajiš, až Bog ten Kněz co wót nas wjelgin wjele pominaš. Abo samo šíšć na nas wugbaš, abo až dejmy ryšarske statki cyniš. Ně, Bog ten Kněz derje wě, až smy jano luže a poľne brachow. Wón wě, až njezwónožijomy, pšecej pšikładne kšesćijany byš.

Ale co Bog ten Kněz pón wótcakujo? Žedne njemóžne statki na kuždy pad. Ale to, co šafnjomy, dojspijomy, to, co jo pópšawem samozrozynliwe.

Dejmy naš wšedny žeń zmejstrowaš w Jogo mjenju – to dosega. A snaž pó móžnosći w dobrej zgromadnosći ze drugimi sobučłowjekami. A to zewšym njejo mało:

Dejmy naše žiši derje a starosćiwje wótwardowaš, se raži zaběraš z enkelžišimi, glědaš za stareju chóreju mamu abo chórym nanom, pomogaš susedce, ako jo ruku zlamala, woglědaš znatemu, ako rowno lažy w chórowni abo teke raz zazwoniš něgajšnu koleginu a se pšašaš, kak se jej hyšći tak zo? Z drugimi słowami: kuždy žeń to swójo cyniš a zežělaš a pši tom teke na togo drugego se myšliš.

Gaž tak žywe smy, pón Bóže słowo žaržymy, drugemu lubosć wopokažomy a smy ponižne. Pšeto – kšěš Bóže słowo žaržaš a blišego nic lubowaš, to zewšym njejzo. A se pónižaš pšed Bogom, nje Groni nic drugego, ako Boga lubowaš, jogo do centruma žywjenja stajiš a sebje samego pitšku slědk wzeš.

Gaž Bog stoj w centrumje našogo jadnanja, pón to nas wobzwarnujo pśed egoizmom, zawidnosću a złosniwosću. Gaž Bog jo we našej wutšobje, njamóžo naša ruka grěšyś. A to stwórijó we nas dobru a cystu wědobnosć. To nam tyjo a jo derje za nas.

Pótakem su górzejne tśi pominanja pópšawem nic za Boga, ale za nas samych! Za nas, aby nam se derje šło na zemi, aby mógli kuždy źeń z cystym swědobnim spat hyś a zasej wócušeś, aby mógli kuždy źeń do “glědačka” glědaś – ako se tak groni.

Něnto se snaž weto něchten mysli: “ ... och, to jo mě wšo pše wjele” abo “.. ja ga som akle pśed krotkim někogo zranił ...”

Na to mógu Wam groniś, Bog ten Kněz jo swójim žiśam teke pón pó boku, gaž su se raz špatnje zažaržali. Njetrjebamy tšach měš pśed Bogom abo ze šěžkeju wutšobu wokoło chójžiś. Bog ten Kněz jo zmilny, ako nan jo zmilny swójim žiśam. A wón dajo wódawanje tomu, kenž wó wódawanje pšosy.

Módlimy se:

Luby Bog, daj nas byś troštne we našej wěrje a našom kśesćijaństwje. Pomogaj nam, społniś naše wšedne winowatosći z glědnanim na Tebje. Pomogaj nam, Twójo słowo žaržaś, drugego lubowaś a Tebje wó wódawanje pšosyś. Wobzwarnuj nas pśed egoizmom a arogantnosću. Daj nam wjasoły wjazym, pśeto Ty njejsy tužyca, ale lubosć a našo wumoženje.

Amen.